

Arrest

nr. 132 326 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Geraardsbergen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Geraardsbergen van 28 mei 2014 tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2014 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 mei 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in functie van een Nederlandse vrouw met wie hij stelt te zijn gehuwd.

1.2. De burgemeester van de stad Geraardsbergen neemt op 28 mei 2014 de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op 2 juni 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van artikel 50, § 1, derde lid / artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag, ingediend op 23/05/2014 door de genaamde / de persoon die verklaart te heten [A.-A. S.] [...]
van staatsloze nationaliteit,
niet in overweging genomen.*

Reden van de beslissing:

Het burgerschap van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 41, eerste lid van de wet van 15 december 1980, en artikel 46 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, en de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 44 en 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Hij licht het middel als volgt toe:

"De bestreden beslissing meldt vijf artikelen als juridische basis, namelijk artikelen 41, eerste lid van de wet van 15.12.1980 en artikelen 44, 46, 50, §1, derde lid en 52, §1, derde lid van het koninklijk besluit van 8.10.1981.

Artikelen 41, eerste lid van de wet en artikelen 46 en 50, §1, derde lid van het koninklijk besluit hebben betrekking tot de burgers van de Unie.

Enkel artikelen 44 en 52, §1, derde lid van het koninklijk besluit hebben betrekking tot de gezinsleden van burgers van de Unie. Ze luiden als volgt:

[...]

De zinsnede van de bestreden beslissing "Het burgerschap van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 41, eerste lid van de wet van 15 december 1980, en artikel 46 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981" vormt geen passende motivatie in de zin van artikel 62 van de wet.

Verzoeker heeft immers nooit voorhouden burger van de Unie te zijn.

De tweede en laatste zinsnede van de bestreden beslissing luidt "en de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981".

Die motivatie stelt verzoeker niet in staat te begrijpen waarom tegenpartij meent dat de door hem voorgelegde documenten zijn huwelijk met zijn echtgenote niet bewijzen.

De Nederlandse documenten die voorgelegd werden vormen volgens verzoeker en diens brief van 16.5.2014 « andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd » in de zin van artikel 44 derde lid van het Koninklijk Besluit.

De bestreden beslissing motiveert niet waarom volgens tegenpartij de voorgelegde documenten geen geldig bewijs zouden vormen.

Indien de voorgelegde bewijzen niet geldig zijn moet overeenkomstig artikel 44, derde lid van het koninklijk besluit een gesprek met het familielid gevoerd worden en moet een ander onderzoek plaatsvinden. Ten minste zou tegenpartij moeten motiveren waarom zulk onderzoek niet uitgevoerd werd. De bestreden beslissing blijft ook in gebreke dit te doen.

Om al die redenen schendt de bestreden beslissing de in het middel ingeroepen bepalingen.”

2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker dient allereerst te worden gevolgd waar hij stelt dat de verwijzing naar wettelijke bepalingen die enkel burgers van de Unie betreffen evenals de motivering dat het burgerschap van de Unie niet afdoende is bewezen, niet dienstig zijn in zijn situatie. Hij hield immers geenszins voor burger van de Unie te zijn en in deze hoedanigheid het verblijfsrecht van meer dan drie maanden te willen zien erkend.

Verder geeft de bestreden beslissing aan te zijn genomen in uitvoering van artikel 52, § 1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit en op grond van de vaststelling dat de aanverwantschapsband met een burger van de Unie niet is bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

Artikel 52, § 1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit stelt:

“Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.”

Gelet op de bewoordingen van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit dient te worden aangenomen dat het bewijs van de familieband, en het hiermee samenhangende verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, niet louter kan worden bewezen middels officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, doch ook middels het voorleggen van *“andere geldige bewijzen in dit verband”*. In dit verband kan ook worden gewezen op de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009).

Zoals blijkt uit het administratief dossier diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan. Hij voegde bij zijn aanvraag verschillende stukken ter staving van de familieband met de Nederlandse onderdaan. In een begeleidend schrijven van 16 mei 2014 lichtte de raadsman van verzoeker toe dat deze laatste staatloos is en bijgevolg niet in het bezit is van een paspoort. Hij wees

evenwel op het gestelde in toenmalig artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat hij ook op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet, hetgeen een omzetting betreft van het arrest Oulane van het Hof van Justitie van 17 februari 2005 (C-215/03). Verzoekers raadsman betoogde in het schrijven dat verzoeker middels de voorgelegde stukken op ondubbelzinnige wijze zijn identiteit en verwantschapsband met een Nederlandse onderdaan aantoonde:

“In bijlage zult u de volgende documenten treffen, die de identiteit en burgerlijke stand van mijn cliënt aantonen:

De eerste bladzijde van het rapport van nader gehoor van 4.4.2000 door de Nederlandse autoriteiten (stuk 1). Het document meldt dat mijn cliënt staatloos is (pagina 1). In dit stuk werd voornaam [S.] vermeld. Dit werd nadien verbeterd en in de volgende door de Nederlandse autoriteiten uitgereikte documenten werd de voornaam [S.] vermeld;

Een document getiteld “Detail persoonsgegevens” van 19.9.2008 (stuk 2) waar ook gesteld wordt dat mijn cliënt staatloos is;

Een “Bewijs van opname in de basisregistratie personen”, dat bewijst dat mijn cliënt de echtgenoot is van Mevrouw [A. I.] (stuk 3);

Een document van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiediensten van 17.3.2011 waaruit blijkt dat de Nederlandse autoriteiten de kinderen [S.], [A.] en [Y.] van de heer [A.-A.] staatloos waren (stuk 4). De kinderen hebben nadien, zoals hun moeder, de Nederlandse nationaliteit verworven;

Een gezinsuittreksel dat bevestigt dat de kinderen [...] de zonen van mijn cliënt zijn (stuk 5).”

Uit de stukken zoals voorgelegd bij de aanvraag blijkt duidelijk dat verzoeker de familieband met een Nederlandse onderdaan wenste aan te tonen met ‘andere geldige bewijzen’. Enige motivering waarom de voorgelegde stukken geen dergelijke ‘andere geldige bewijzen’ kunnen uitmaken, blijkt evenwel niet. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de voorziene motivering hem niet in staat stelt te begrijpen waarom de door hem voorgelegde stukken geen geldig bewijs zouden kunnen vormen.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Ambtshalve merkt de Raad verder op dat gelet op het gestelde in artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit niet blijkt dat in de situatie dat de vreemdeling bij zijn aanvraag uitdrukkelijk aangeeft zijn familieband te willen bewijzen aan de hand van ‘andere geldige bewijzen’ verweerder ter zake nog enige bevoegdheid heeft. In dit verband kan ook worden gewezen op artikel M1 van de reeds vermelde omzendbrief van 17 juni 2009.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de stad Geraardsbergen van 28 mei 2014 tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS